

DE COLLECTE-FOKKENS.

In ons vorig nummer gaven wij reeds enkele foto's ter gelegenheid van 't feit, dat op 4 Nov. l.l. de 52e collecte één dubbeltje of één cent was gehouden, waardoor ten bate van het Steuncomité in de residentie ruim honderdduizend gulden werd verzameld. De vorige week nu zijn de 400 collectanten, dames en heeren, in het Olympia-Theater bijeengekomen, om dit heuglijk feit eenigszins feestelijk te vieren. — Hierboven de vergaderden, wier belangelooze arbeid van groot voordeel voor het Steuncomité is. (*foto „Rembrandt"*)

Er was iets zonderlings in de dingen om haar heen; de dagen die aan dit feest waren voor afgegaan hadden een vreemde stemming gehad, anders dan van andere dagen. Een afzonderlijk, op zichzelf staand leven bewoog zich tusschen het spreken en doen van de menschen die haar omringden, een leven van fluisterstemmen en spotlachjes, waarin iets geheimzinnigs klonk, dat eigenlijk niemand weten mocht. Hoe beklemmend was dat; 't maakte bijna angstig.

Nu en dan sprak Elli plotseling iemand aan; ze had het op haar lippen te vragen: wat is er toch, wat verbergen jullie . . . .maar dan zei de aangesprokene met 'n heel gewonen stemklank iets over den vroolijken avond of het mooie zomerweer, en het geheimzinnige was geweken. Tot opeens — daar waren ze weer, de fluisterstemmen, de spotlachjes; en Elli voelde den pijnlijken druk van het ongewetene.

Erik zag er moe uit en veel ernstiger dan vroeger; hij had het bal met zijn bruid geopend, en was daarna stil naast haar gaan zitten. Elli had opgemerkt dat ze bijna niet met elkaar spraken. Ze was naar hem toegegaan en; toen had Erik haar om een dans gevraagd, den eenigen dien hij met een ander meisje deed dien avond. Dat had de aandacht getrokken; men had hen nagekeken terwijl ze samen dansten, en Elli had zich heel gelukkig gevoeld omdat zij alleen was uitverkoren. „Een aardig paar," meende ze iemand te hooren zeggen, dien ze voorbij dansten.

Wat beteekende dit toch alles? Elli wilde het weten. Bij een bruiloftsfeest kon ze zich alleen stralende geluksoogen denken en hartelijk klinkende dankbaarheids-stemmen — trouwen was immers het mooiste uit een menschenleven! Maar door haar omgeving zweefden angst en pijn, als waren rouw en dood in de nabijheid. Nu dacht ze aan wat Erik vroeger eens gezegd had, tien jaar geleden: hoe een mensch zich eerst in het huwelijk geheel geven en ontplooien kan. Waarom keek hij dan zoo strak en zwijgend voor zich uit — was hij nu niet op het toppunt van zijn geluk?

Daar kwam hij op haar toe. Hij glimlachte, maar niet meer zooals vroeger, toen zijn heele wezen glansde en verhelderde als hij lachte. „Wat zit je daar zoo alleen, Elli?" vroeg hij. „Ben je moe, of filozofeer je een beetje?"

Hoe vreemd en hoe heerlijk! Daar kwamen opeens alle oude herinneringen terug. Zijn stem klonk als vroeger, diep-welluidend, week en vertrouwelijk. De lichtende feestzaal was weg, de veel-kleurige menschen verdwenen: ze waren alleen tusschen het groen, onder de zoele lentezon.

„Ik denk er over hoe heerlijk het zijn moet van iemand te houden," antwoordde Elli. „Je leven is zoo leeg als je dàt niet hebt . . . . geloof ik . . . ."

Het vizioen was weer weg. Erik was naast haar komen zitten; Elli zag zijn gezicht strak worden toen ze hem geantwoord had, en de boomen en het groen veranderden weer in een versierde zaal met gonzende menschen.

MEVROUW FOKKENS,

van wie het denkbeeld der collecte één dubbeltje of één cent is uitgegaan. (*foto „Rembrandt"*)

„Geloof je? Alleen zijn is toch ook wel een goed ding . . . ." Zijn stem klonk koud, onbekend.

Elli zag even naar hem op. „Je bent veranderd, Erik! Vroeger sprak je heel anders!"

„Dat is best mogelijk," was zijn antwoord. „Ik ben ouder geworden. De tijd laat ons niet ongemoeid."

Hij streek met de hand over de oogen en zweeg. Een paar minuten zaten ze zonder spreken naast elkaar. Elli droomde zich in oude tijden terug. Hoe was hij zoo moe, zoo cynisch, zoo oud geworden? Was 't toch waarlijk zoo, dat men zijn jeugd van zich wierp, verloochende, vergat — als men ouder werd? O — zij hoopte nooit haar idealen te verliezen, al leefde ze een eeuw!

„Maar Erik . . . ." schuw keek ze hem van terzij aan — „al is dat zoo — voel je je nu niet opnieuw jong worden, nù, in je bruidsdagen . . . !"

Als pijn ging het door haar heen, zijn hard, moe, glansloos oogenstaren; en die pijn bewees haar hoe lief Erik haar in lang geleden dagen geweest was, hoe lief hij haar nóg was — om de herinnering aan het goede en mooie dat hij, vroeger, in haar leven gebracht had, om het begrijpen en mee-voelen dat hij haar had gegeven, in een tijd toen haar kinderziel de aandacht van ouderen nog nauwelijks waardig werd geacht. En het leek haar, in de aanzweeming van dit tragisch contrast-gevoel — de tragiek der botsing tusschen nu en toen — dat ze al haar toewijding zou kunnen offeren aan de herwinning van zijn geluk, en daarin, zonder eigenbaat, zelf gelukkig zijn.

Warm, weldadig-streelend, dooide het oud-vertrouwelijke, kinderlijk-teere geluid van Elli's stem langs de starre, sinds lang verijsde jeugd-herinneringen in Eriks hart — klokgebeier in stille, verlichte verte, over troosteloosleege vlakte, na vele uren van moeitevol zoeken. Een vreemde, ijle boog, den tijd overbruggend, was plotseling gespannen over een sombere periode van twijfelen, vallen, mislukken, en ten slotte nemen van het onbegeerde — uit onverschilligheid en onvoldaanheid deels, uit toekomstangst voor zichzelf ook, door dwang van nijpende omstandigheden.

Vreemde ellips van levenslijnen, die, na lange en groote verwijdering, zich nu weer tot elkander bogen, één oogenblik! Hoe eenvoudig was dit, en hoe natuurlijk gekomen; en hoe was het mogelijk dat tusschen die booglijnen ooit een droevig slagveld van vernietigden levens-bloei had gelegen!

„Je bent nog dezelfde idealistische Elli van vroeger," zei Erik, met een glimlach, waarin ze éven het teere, innige van vroeger zag weerglansen. Maar die glans versomberde weer, en de starre trek van moeheid hoekte

WANDELTOCHTEN ROND DEN HAAG

Door de Haagsche Athletiek-Vereeniging zijn Zondag 7 November een drietal wandeltochten rond Den Haag georganiseerd, die schitterend zijn geslaagd. Een kleine 200 personen, uit alle deelen des lands, hadden zich voor deelname aangemeld. Start en finish waren bij „Overbosch". Om 8 uur vertrok de eerste groep — die het sterkst was bezet — tot het doen van een 50-kilometertocht; de tweede groep, die 35 kilometer moest afleggen, vertrok een uur later en om 10 uur startte de derde om een marsch van 25 K.M. te maken, die hoofdzakelijk was uitgeschreven voor ongetrainde en jeugdige personen. Om half vijf waren alle groepen weer in uitstekende conditie gearriveerd. Links: het bestuur der Haagsche Athletiek Vereeniging. Zittend v.l.n.r. H. J. v. Taanorn; W. Korlvinke; J. M. Coeland; S. K. Heine en P. H. Wijmer. Staand, zelfde volgorde: Mevr. Coeland-Vos; J. D. A. H. Hagen en H. A. van Bommel. Rechts: de deelnemers aan den 50-kilometertocht. (*foto's Hijmans*)

